

muligt uden at give efter for de Fordringer, som gaa ud paa at skabe Noget, som, sammenholdt med hele den store Plan, vilde være ufyldstgjørende. Mindretallets Ordfører, det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Evermoes), omtalte de Betingelser, som skulde findes hos en Regjering, naar den skulde kunne gjennemføre en saadan Plan, idet han nævnte, at Planen „umulig vil kunne ventes gennemført, naar den ikke frembæres af selve Regjeringen, frembæres af dens Repræsentanter for Forsvarsvæsenet med al den Kraft og Styrke, som kun en klar, det hele Forhold omskuende Tanke, en fast og moden Overbevisning og en fuldpersonlig Diltro til, at den virkelig med Gæld vil kunne gennemføres, paa nogen Maade er istand til at give.“ Seg vilde ønske, man kunde finde disse Betingelser hos den høitærede Regjering, men det forekommer mig, at efter dens Stilling til denne Sag, har man nogen Grund til Tvivl, om disse Betingelser ere tilstede. Den ærede Ordfører for Udvalget sagde iforgaars, da han omtalte Spørgsmaalet om Forsvarsplanen, at han fandt, at der i det Forslag fra Flertallet, for hvilket han førte Ordet, forelaa en Plan. Det kan gjerne være, at han har Ret deri, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører sagde ved 1ste Behandling, idet han omtalte Regjeringens forslaget, at han ikke kunde erkjende det for at være en Plan. Han siger saaledes — Sp. 2857 — „Vi finde saaledes Stykker af Everforsvaret, vi finde Stykker af Befæstninger paa Fyn, maaske en Antydning af den faste Jod i Sylland — dog ganske vist ogsaa kun en Antydning — og endelig finde vi Stykker af Københavns Befæstning. Alle disse Punkter ere flettede sammen til en Plan, der altsaa maa kunne betegnes som Kompromisernes Plan. Det er min Overbevisning, at det er en urigtig Wei at komme ind paa; hvad man skaber ved paa den Maade at tage Stumper og Stykker af forskellige Planer, vil altid vise sig at være svagt og vil blive revet i Stykker i det Dieblik, det skal bruges“. Nu forekommer det mig, at, naar vi sammenholde Regjeringens Plan, om hvilken den ærede Ordfører har udtalt sig saaledes, med den Plan, som foreligger fra Flertallets Side, den ligesaa lidt kan kaldes en Plan som Regjeringens og ligesaa fuldt som denne indeholder Stykker af forskellige Planer. Nu har den ærede Ordfører vel sagt, at Flertallet ikke selv har lavet denne Plan, men støttet sig til Sagtyndige. Den ærede Ordfører udtalte sig med Hensyn til de Oplysninger, som ere Udvalget meddelte, at de vare fuldstændige og tilfredsstillende. Seg var meget glad ved, at denne Udtalelse kom fra ham, da jeg finder, at Regjeringen har vist megen Smødelommenhed i Retning af at give Udvalget Meddelelser og at behøje de Forhold, vi have havt med at gjøre. Men det er ikke nogen Plan fuldt ud. Flertallet har dannet en Plan ved at udvalgte Stykker af forskellige

Planer og derved rive dem ud af deres Sammenhæng. Det har saaledes ikke fuldstændig fulgt Planen for Forsvaret af København mod Søfiden, men har tværtimod ladet dette Punkt overordentlig svagt. Det har heller ikke optaget Forslaget om 4 faste Punkter ved Storebelt, som findes i en anden Plan. Dets Forslag indeholder kun helt igjennem løsrevne Stykker, som ikke staa i nogen indbyrdes Sammenhæng med nogen af de Planer, vi have lært at kjende ved Behandlingen af Sagen i Udvalget. Den ærede Ordfører talte ogsaa ved 1ste Behandling i en anden Retning om denne Sag. Han omtalte nemlig, at, naar vi skulde skabe et Befæstningsværk, saa maatte vi ikke indskrænke os til at skabe et Støttepunkt for Flaaden alene og heller ikke indskrænke os til at skabe et Støttepunkt for Hæren alene, men hvad det var om at gjøre, var at skabe en saadan Plan, hvorved der skabtes et Støttepunkt for Hær og Flaade samtidig. Han pointerede dette meget stærkt og gjentog det ikke mindre end tre Gange. Han siger saaledes Sp. 3058: „Dette er altsaa Antydningen af en Udviikling i en anden Retning, og jeg siger, at der deri er antydet den Retning, i hvilken jeg ønsker, at man vil komme til at gaa. Thi jeg kan ikke se rettere end, at, naar vi gaa til Befæstningsanlæg, maa vi ikke stille de to Bærn ad, men hvor vi end befæste os, maa det nødvendig være saaledes, at saavel Flaaden som Hæren der kunne finde deres Støttepunkter“. Fremdeles siger han Sp. 3059: „Derfor kan jeg ikke se rettere, end at den Fordring, der maa stilles til et saadant Forsvar fra den militære Side, er denne, at et befæstet Punkt skal kunne tjene til Støtte paa een Gang saavel for Hæren som for Flaaden.“ Og længere nebe siger han: „Seg ser derfor ikke rettere, end at Fordringen ikke bør og ikke kan opfyldes, men at hvad det gjælder om, er at finde et Sted, der egner sig til fælles Støttepunkt for Hær og Flaade, hvor vi ere istand til at samle vore Kræfter paa et enkelt Punkt og der gjøre Forsvaret saa stærkt som mulig.“ Da jeg hørte disse Udtalelser fra den ærede Ordfører, glædede jeg mig i en betydelig Grad; thi jeg var den Gang ligesom nu overtydet om, at det var nødvendigt at slaa ind paa den Wei at finde et Støttepunkt, som kunde være et fælles Støttepunkt for Hær og Flaade. Nu er det jo vistnok, at i det Dieblik, disse Ytringer faldt fra den ærede Ordfører, havde han en anden Forestilling om, hvor det var muligt at finde et saadant fælles Støttepunkt, end den, jeg har om, hvor det findes. Men jeg havde paa samme Tid fuldstændig Overbevisning om, at han ved en indgaaende Behandling af Sagen vilde blive overbevist om, at paa de Punkter, hvor han troede det mulig, vilde det ikke være muligt at finde et saadant Støttepunkt, og at, naar man fandt et Støttepunkt for Flaaden, det da vilde vise sig, at Terrænet ikke egnede sig til